

Sygn. akt I C 913/23

Uzasadnienie wyroku z dnia 27 grudnia 2023 roku

Pozwem z dnia 30 czerwca 2023 roku strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego K. N. kwoty 13.508,36 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona powodowa roszczenie swoje wywodzi z umowy o kredyt gotówkowy nr (...) zawartego między stronami w dniu 23 marca 2018 roku. Wobec niewywiązania się z umowy przez pozwanego po jego stronie powstało zadłużenie w wysokości 13.508,35 zł, którego spłaty domaga się powód.

Uprzednio strona powodowa wniosła o zapłatę wynikającej z tej samej umowy kwoty w wysokości 17.808,35 zł w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które zostało umorzono wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty (kserokopie akt sprawy Nc-e 1651025/22 w (...) k.5-6).

W odpowiedzi na pozew z 4 sierpnia 2023 roku (k.49) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że zawarł z stroną powodową umowę. Wskazał, że z powodów trudności finansowych nie mógł uregulować w terminie wymagalnych rat skutkiem czego powstało zadłużenie. Następnie wskazał, że zawarł ustną ugodę z przedstawicielem strony pozwanej i obecnie regularnie spłaca ustalone kwoty.

Pismem z 18 września 2023 roku (k.56) strona pozwana ograniczyła swoje żądanie cofając pozew o kwotę 1.200 zł wobec dokonania spłaty zadłużenia przez pozwanego w tej wysokości. Następnie pismem z 30 października 2023 roku (k.68) strona pozwana cofnęła pozew co do kwoty 600 zł bez zrzeczenia się roszczenia. W piśmie z 8 grudnia 2023 roku (k.77) wobec dokonania kolejnych wpłat przez pozwanego strona powodowa cofnęła pozew w części 1400 zł bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2018 roku K. N. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...). Zgodnie z § 1 ust.1a umowy kwota udzielonego kredytu wyniosła 42.420,00 zł. Całkowity koszt kredytu zgodnie z § 1 ust.1g wyniósł 10.830,83 zł. Natomiast stosownie do treści § 1 ust. 1i całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego wynosiła 52.830,83 zł. Czas obowiązywania umowy został określony na 77 miesięcy, a pozwany miał spłacić 77 rat kredytu (wysokość rat po 686,12 zł - ostatnia 685,71 zł), każda kolejna rata miała być spłacana co miesiąc do 28 dnia każdego miesiąca (§ 1 ust 1j-k). W dniu 23 marca 2018 roku strona powodowa przelała na konto pozwanego z tytułu umowy kwotę łącznie kwotę 42.420,00 zł.

Dowód: umowa o kredyt z 23 marca 2018 roku wraz z załącznikami (k.7-16), harmonogram spłat (k. 17-19), potwierdzenia realizacji przelewu z 23 marca 2018 roku (k. 20-20v), zestawienie transakcji (k.22-23), struktura zadłużenia (k.24-25v),

Wobec braku dokonywania wpłat w terminie, pismem datowanym na 1 grudnia 2021 roku strona powodowa, będąca następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. w W., wezwała pozwanego do zapłaty wymagalnego kapitału w wysokości 1.471,64 zł wraz z odsetkami w terminie 14 dni roboczych od otrzymania wezwania. Poinformowała także pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od otrzymania zawiadomienia. List został doręczony na adres pozwanego w dniu 10 grudnia 2021 roku.

Po bezskutecznym upływie terminu do spełnienia świadczenia, strona powodowa w dniu 29 grudnia 2021 roku wysłała do pozwanego pismo, w którym wypowiedziała umowę kredytu wskazując, że umowa ulega rozwiązaniu w terminie 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia. Całkowite zobowiązanie z tytułu umowy kredytu na dzień sporządzenia

wypowiedzenia wynosiło 24.637,67 zł. Wypowiedzenie umowy zostało doręczone pozwanemu 7 stycznia 2022 roku. W dniu 19 kwietnia 2022 roku strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 22.658,35 zł.

Dowód: historia rachunku klienta (k.26-30), historia kredytu (k.31-32v), ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z trackingiem przesyłki (k.33-34), wypowiedzenie umowy kredytu wraz z trackingiem (k.35-36), wezwanie do zapłaty z 19 kwietnia 2022 roku wraz z załącznikami (k.37-38)

Przed skierowaniem sprawy do sądu strony podjęły rozmowy telefoniczne w celu polubownego rozwiązania sporu. W rozmowie telefonicznej z 10 maja 2022 roku strony umówiły się, że pozwany dokona jednorazowej wpłaty inicjalnej w wysokości 3.000 zł, a następnie będzie dokonywał dalszych wpłat w wysokości 800 zł miesięcznie, aż do całkowitej spłaty kredytu. Pozwany nie wpłacił jednorazowo całej kwoty 3.000 zł w umówionym terminie, a ponadto dokonywał spłat w niższej wysokości tj. 600 zł. Ponadto bywały miesiące, w której nie dokonywał żadnych wpłat (wrzesień 2022), dokonywał wpłat w jeszcze niższej wysokości (listopad 2022), a także w pełnej wysokości 800 zł (październik 2022).

Dowód: nagranie z 10 maja 2022 (płyta CD k.58), nagrania rozmów telefonicznych stron (płyta CD k. 58 oraz k.69), lista transakcji (k.51-52)

Po wniesieniu pozwu K. N. dokonał następujących wpłat: 20 lipca 2023 r. – 600 zł, 16 sierpnia 2023 r. – 600 zł, 27 września 2023 r. – 600 zł, 30 października 2023 r. – 600 zł, 28 listopada 2023 r. – 800 zł.

Pozwany jest zarejestrowany w S.Urzędzie Pracy w N., pozostawał jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku od 3 marca 2023 roku. Od 1 listopada 2023 roku powód podjął pracę na pół etatu z wynagrodzeniem zasadniczym 1.800 zł brutto. Na pozwanym ciąży obowiązek alimentacyjny na dwojkę małych dzieci w łącznej kwocie 1100 zł miesięcznie.

Dowód: lista transakcji (k.51-51v), potwierdzenie transakcji (k.63-64, 75), zaświadczenie (k.65), umowa o pracę (k. 74)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez stronę powodową oraz pozwanego dokumenty powołane w opisie stanu faktycznego. Wiarygodność dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie budzi wątpliwości, ponadto nie były one kwestionowane przez pozwanego. Również dokumenty przedłożone przez pozwanego, a dotyczące jego sytuacji zarobkowej oraz dokonywanych wpłat nie były kwestionowane. Sąd nie znalazł przy tym żadnych okoliczności, które spowodowałyby, iż przedłożonym dokumentom należałoby odmówić przymiotu wiarygodności. Dowody w postaci wydruków trackingu ze strony internetowej Poczty Polskiej pozwalały na wykazanie terminów w jakich pozwany otrzymywał pisma od strony powodowej. Również brak było podstaw do podważenia dowodu w postaci nagrań z rozmów znajdującego się na płytach CD. Nadto wiarygodność i autentyczność tego dowodu nie była w żaden sposób podważana przez strony tego procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty, jakiej po ostatecznym sprecyzowaniu domagała się strona powodowa.

Bezsporny pomiędzy stronami jest fakt zawarcia umowy z 23 marca 2018 roku, istnienie oraz wysokość długu, a także posiadanie legitymacji czynnej strony powodowej do wytoczenia powództwa.

Natomiast sporne między stronami jest, czy zawarły one skuteczną ugodę dotyczącą spłaty zadłużenia. Pozwany uważa, że wiąże go nadal ugoda ze stroną pozwaną, natomiast strona pozwana zaprzecza, że taka ugoda została skutecznie zawarta.

Stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Przepis art. 75c ust. 1 ustawy prawo bankowe stanowi, że jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą

zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2).

Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. do podmiotu występującego z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, skoro z faktów tych wywodzi on swoje prawo a na stornie zatem pozwanej ciąży obowiązek wykazania faktów przemawiających za jego oddalaniem. Za prawdziwe mogą być więc przyjęte w procesie cywilnym jedynie te fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane .

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do uznania, że strona powodowa obowiązkom tym skutecznie sprostała. Prawidłowo wykazała fakt zawarcia umowy, skierowanie wezwania do zapłaty wraz z możliwością złożenia - w terminie 14 dni roboczych od otrzymania zawiadomienia – wniosku o restrukturyzację, wypowiedzenie umowy oraz istnienie i wysokość roszczenia. Należy podkreślić, że pozwany nie kwestionował wyżej wymienionych okoliczności.

Przechodząc do rozstrzygnięcia spornej kwestii zawarcia ugody, należy wskazać, że zgodnie z art. 917 § 1 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Jednocześnie z § 7 ust. 3 umowy wynikało, iż z zastrzeżeniem postanowień niniejszego paragrafu oraz postanowień dotyczących zmiany oprocentowania oraz opłat i prowizji, wszelkie zmiany umowy wymagają zachowania formy pisemnej. Poza sporem jest, że strony nie zawarły jakiegokolwiek aneksu do umowy głównej w formie pisemnej. Zatem nie można w ocenie Sądu uznać, iż pierwotny stosunek umowny stron, wynikający z umowy z 23 marca 2018 roku został w jakikolwiek sposób skutecznie zmodyfikowany.

Charakter prawny ustaleń dokonanych telefonicznie w dniu 10 maja 2023 roku w odniesieniu do wysokości jednorazowej spłaty inicjalnej w wysokości 3000 zł oraz dokonania comiesięcznych wpłat w wysokości 800 zł nie miał charakteru modyfikacji stosunku podstawowego jakim była umowa kredytu. Co więcej, nawet gdyby uznać, że ustalenia poczynione podczas rozmowy telefonicznej, stanowiły jakiś rodzaj ugody pomiędzy bankiem a pozwanym, to należy wskazać, iż pozwany nie wywiązał się z postanowień tej ugody, ponieważ nie wpłacił jednorazowo kwoty 3000 zł do końca maja 2022 roku natomiast dokonywane przez niego comiesięczne wpłaty były w wysokości niższej niż umówione 800 zł. Po tej dacie strona pozwana w rozmowach telefonicznych wielokrotnie wzywała pozwanego do uregulowania zaległości jednocześnie uprzedzając pozwanego, że w razie braku dokonania umówionych spłat sprawa trafi na drogę sądową. Zatem w tym stanie rzeczy powództwo okazało się zasadne, w zakresie w jakim nie doszło do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy stron z 23 marca 2018 roku, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku sąd umorzył postępowanie w odniesieniu do pozostałej kwoty. Stosownie do art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Cofnięcie pozwu jest wyrazem rezygnacji powoda z kontynuacji postępowania rozpoczętego wskutek wniesienia pozwu, a tym samym - rezygnacji z szukania ochrony prawnej w ramach tego postępowania. Jest to zatem czynność dyspozytywna odpowiadająca swoim charakterem wniesieniu pozwu. Sąd co do zasady jest związany cofnięciem pozwu. Jedynie tylko w wypadku, gdy czynność tę należałoby ocenić - w świetle ewentualnego materiału dowodowego zebranego do tej pory w sprawie - jako taką, która jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo też zmierza do obejścia prawa, sąd - stosownie do treści art. 203 § 4 k.p.c. - może uznać cofnięcie pozwu za niedopuszczalne.

Strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu ostatecznie o kwotę 3200 zł bez zrzeczenia się roszczenia, wobec spełnienia przez pozwanego zobowiązania w tej wysokości poprzez wpłatę czterech rat w wysokości po 600 zł oraz jednej raty w wysokości 800 zł. Zezwolenie pozwanego na dokonanie tej czynności – w świetle art. 203 § 1 k.p.c. – nie było wymagane. Zdaniem Sądu – cofnięcie pozwu w części wraz z zrzeczeniem się roszczenia w niniejszej sprawie

odpowiada zarówno prawu jak i zasadom współżycia społecznego, nie stanowi też obejścia prawa, w związku z tym na podstawie mocy art. 355 k.p.c. niniejsze postępowanie podlegało, w zakresie cofniętego pozwu, umorzeniu.

W pkt III wyroku Sąd działając na podstawie art. 320 § 1 k.p.c. rozłożył zasądzoną kwotę 10.308,35 zł na 18 miesięcznych rat (17 rat w wysokości 600 zł oraz 18 trata w wysokości 108,36 zł) płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, zastrzegając, że uchybienie terminowi którejkolwiek z rat lub zapłata raty w niepełnej wysokości spowoduje, że cała niezapłacona dotychczas część zobowiązania stanie się natychmiast wymagalna. Sąd miał na uwadze trudną sytuację majątkową pozwanego, który utrzymuje się jedynie z pracy na pół etatu z wynagrodzeniem 1.800 zł, a dodatkowo obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym w kwocie 1100 zł. Pozwany natomiast wielokrotnie deklarował, że jest w stanie spłacać raty w wysokości 600 zł miesięcznie i faktycznie dokonywał takich wpłat. Interesy strony powodowej będą natomiast zabezpieczone w ten sposób, że uchybienie terminowi którejkolwiek z rat lub zapłata raty w formie niepełnej spowoduje natychmiastową wymagalność całej pozostałej kwoty.

O kosztach procesu orzeczono w pkt IV wyroku, na podstawie art. 102 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 750 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie nie obciążono pozwanego kosztami procesu. Sąd wziął pod uwagę trudną sytuację majątkową pozwanego, orzeczony obowiązek alimentacyjny w wysokości 1100 zł miesięcznie na dwoje dzieci oraz fakt, że pozwany stara się spłacać zadłużenie poprzez regularne wpłaty w wysokości 600 zł na rzecz strony powodowej. Nadto powodem jest bank, posiadający własną obsługę prawną, zatem złożenie pozwu w niniejszej sprawie nie generowało dodatkowych kosztów zastępstwa prawnego po stronie pozwanej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt IV wyroku.